

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Margarita Evangelica

Essche, Nicolas van

Coloniae, 1545

Vt dominum Iesum induamur. 43

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49323)

MARGARITAE EVANG.

totam perdit in Deo, & per gratiam in Deum transformatur, retinens nihilo minus semper esse suum creaturale, & sic in suum principium atque originem, vnde profluxit, reuertitur. Disce igitur, o homo, abnegare te ipsum, disce pati & amare, & sic Deum tuum æternaliter obtinere.

Qualiter in spiritu, in anima & in corpore annihilari debeamus, & induere dominum nostrum Iesum Christum, Cap. XLIII.

Proinde, si denuo in nihilum redigi, & ipso nihilo immobiliore effici velimus, liberam voluntatem nostram in illud immobile bonum, quod est Deus ipse, iactare debemus, & vti solius Dei voluntate. Et desiderium nostrum in Dei desiderium transfundere, vt nihil aliud desideremus, quàm quod desiderat Deus, & intentionem nostram in intentionem Dei, vt in nullo queramus nos ipsos. ¶ Primo itaque voluntatem nostram in Dei beneplacitum iactare debemus. Quæ est autem voluntas Dei? Profecto, vt sanctus ait Apostolus, sanctificatio nostra. Ipse enim vult omnes nos saluos fieri. Si ergo saluari volumus, voluntatem nostram in sancta sanctorum projicere debemus, & Dei solummodo voluntate agi atque moueri, semperque resignati esse, quicquid ipse in nobis & per nos operari, & quæcunque nos agere, vel pati, siue dimittere voluerit, & cogitare iugiter hoc pacto: Quodnam modo est, o benedicte Deus, potissimum beneplacitum tuum? Placet ne tibi, vt hoc vel illud faciam, siue in cogitationibus, siue in verbis, siue in operibus? Et si tunc senserimus placere Deo, vt hoc vel illud faciamus, orare debemus hoc modo: O be-
nedi-

LIBER I.

nedicte Deus, digneris obsecro in me & per me
 istud operari & perficere. Si vero aduerterimus
 Deo displicere, nec ei fore placitum, cōfestim in
 illo propter ipsum nos abnegare, & nobis ipsis
 mori debemus, quantumuis illud paruum sit &
 exiguum, vt est (verbi gratia) vel semel aliquid
 respicere, vel aliquod verbum iocosum proferre
 vel audire. ¶ Secundo, desiderium nostrū in Dei
 desiderium transfundere debemus, vt videlicet
 nullas delectationes, nullos honores & nullas
 diuitias appetamus neq; desideremus. Quod est
 autem desiderium Dei? Illud sane, vt delectatio
 nes ac delicias suas in nobis habere possit. Ipse
 nanq; ait: Deliciae meae sunt esse cum filiis homi
 num. Si ergo suas intra nos delicias habere de
 beat, desideria nostra penitus esse mortua oportet,
 sicut ipse dominus ait: Nisi granum frumen
 ti cadens in terram mortuū fuerit, ipsum solum
 manet absq; fructu. Granum istud frumenti desi
 derium est animae, quod mortuum esse oportet
 omni delectationi, diuitijs ac honori, quatenus
 in nobis Deus ipse delectari & eius sanctum no
 mē in nobis glorificari ac honorari possit. ¶ Ter
 tio, intentionem nostram intentioni diuinæ sub
 dere debemus. Quae est autem intentio Dei? Illa
 videlicet, vt in omnibus, quae ipse creauit, ob e
 ius solius amorem & honorem vtamur. Omnia
 nanq; pro vtilitate atq; vsu nostro creauit. Ecce
 enim noctē ordinauit, vt propter eius amorem
 somno reficiamur: & diem, vt ob eius amorē la
 boribus insudemus, ad quod nos facti sumus, si
 cut aues ad volandum. Et terrae fructus creauit,
 vt nobis sint in cibum, & omnes creaturas, qua
 tenus nobis inseruiant, & saluti nostrae coope
 rentur.

MARGARITAE EVANG.

rentur. Est quoque intentio Dei, ut quicquid agitur
 siue dimittimus, ob eius amorē agamus siue di-
 mittamus, idque ad delectationē suā in corpore,
 ad honorē suum in anima, & ad gloriā ipsius in
 spiritu. ¶ Est autē voluntas in spiritu, desiderium
 in anima, & intentio in corpore, id est, in corde,
 in quo tā alte & occulte est abscondita, quā in om-
 nibus, quae vel agimus vel dimittimus, occulte
 & latēter nosiplos quaerimus, & vel ob hoc, vel
 ob illud nostra facimus. Diligentem igitur cor-
 dis & intentionis nostrae curam & obseruantiam
 habere debemus, & omnia facere propter
 Dei amorem, ad eius videlicet delectationē, ho-
 norem & gloriā. Et sic perfecte adimplebimus
 illud dominicum praecipitū, quod quodam tem-
 pore decuit dicens: Diliges dñm Deū tuū ex to-
 to corde tuo, & ex tota anima tua, & ex omni
 mente tua, & ex omnibus viribus tuis, & proxi-
 mum tuū sicut teipsum. In his duobus mandatis
 vniuersa lex pēdet & propheta. ¶ Quā enim vo-
 luntatē nostrā in Dei voluntatē transfundimus,
 & semper cogitamus, qualiter eius beneplacitū
 agnoscere possimus, tunc profecto Deū ex om-
 ni mēte nostra diligimus, & tunc ipse in spiritu
 nostro quiescere delectatur. Idque per merita hu-
 mani ac gaudiosi spiritus sui. ¶ Et quando de-
 siderium nostrum in Dei desiderium iactamus,
 tunc ipsum in anima nostra sedere, & omnes
 animae vires pro suo desiderio regere delectat,
 idque per merita tristissimae animae suae, & tunc
 Deum ex tota anima nostra diligimus. ¶ Et quā-
 do intentionem nostram in Dei intentionē trans-
 fundimus, ita ut oīa, quae vel exterius vel interius
 agimus, ob eius amorē & ea intētionē, qua
 ipse

LIBER I.

ipse ea instituit ac ordinavit, agamus, tunc profecto Deum ex toto corde diligimus, & tunc ipsum delectat habitare in corpore nostro, idque per merita sancti ac vulnerati corporis sui, & ita nos digni efficiamur, ut divinitas ipsa luceat in spiritu nostro, in anima nostra, & per corpus nostrum, cunctasque a nobis depellat nubes tenebrarum. Sicque Christum veraciter iudicavi sumus, & omnia per ipsum iuxta sanctae ecclesiae ritus ac consuetudines agimus et operamur. Et tunc Christus omnia opera nostra fructuosa reddit, nosque per ostium. i. per merita suae humanitatis intraimus in divinitatem ipsius. ¶ Conerur ergo quilibet ingredi. Nam qui foris remanet, ille frigori, ventis ac pluviae expositus est, & in continuo hostium timore existit. Tales nimirum sunt illi, qui dumtaxat circa Christi humanitatem occupantur, & non ulterius in eius divinitatem ingrediuntur. Unde sanctus ait Bernardus: In operibus domini, & minus capaces animos exterior consideratio pascit, & qui magis exercitatos habent sensus, solidiore intus cibum inveniunt & suaviorē, tanquam adipem medullamque frumenti. Sunt enim & exteriori specie delectabilia, & interiori virtute multo delectabiliora, quemadmodum & ipse exterius quidem speciosus erat forma praefiliis hominum, interius autem tanquam candor lucis aeternae, etiam ipsis supereminens vultibus angelorum. Apparebat enim foris homo sine culpa, caro sine peccato, agnus sine macula. Quam speciosi pedes annunciantis pacem, annunciantis bona, sed multo speciosius & preciosius caput eius, quoniam caput Christi Deus. Delectabilis aspectus hominis, in quem peccatum non cadit, & beati oculi, qui

MARGARITAE EVANG.

qui cum viderunt, sed multo magis beati mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt. Denique cum peruenisset ad nucleum, testam iam (licet decoram valde) non reputabat Apostolus dicens: Et si cognouimus aliquando Christum secundum carnem, sed nunc iam non nouimus. Nimirum, quia dominus ipse praedixerat: Caro non prodest quicquam, spiritus est qui viuificat. Et paulo post idem sanctus Bernardus continuat dicens: Totus suauis est, totus salubris est, totus delectabilis, totus denique secundum sponsae vocem desiderabilis. Sicut autem in eo ostensum est, sic & in operibus eius reperies. Nam & superficies ipsa, tanquam a foris considerata, decora est valde, & si quis fregerit nucem, intus inueniet, quod iucundius sit et multo amplius delectabile. Proinde, non tantum circa humanitatem Christi versari debemus, sed per merita humanitatis introire in praeclearam diuinitatem, quatenus sic in nobis sentire mereamur, quod & in Christo Iesu, in spiritu videlicet, in anima, & in corpore. Christi namque domini nostri nobilis ac lucida anima, ab exordio vitae suae cum viribus suis superioribus sine intermissione in diuinitatem, velut in obiectum suum, conuersa fuit, vnde tam beata ac fructiva exiit, sicut iam actu est in caelis. Porro, secundum vires suas inferiores erat mobilis, actiua & passibilis. Et sic dominus simul fruebatur, agebat ac patiebatur. Quando enim in cruce patiebatur ac mortificatione erat, in qua nunc est. Proinde, qui nunc ipsum perfectius sequuntur in diuino obiecto, in agendo & fruendo, illi postmodum similiores ei erunt in aeterna & essentiali fruitione. Vt igitur mo-

tur modo in nobis sentire mereamur, quod fuit in Christo Iesu, studeamus nos illi conformare. In spiritu quidem, quatenus semper habeamus liberum ac eleuatum spiritū & cum Deo vnitū. In anima vero, quatenus semper habeamus animam bene ordinatam in omni virtute, secundum animā Christi. In corpore autem, quatenus illud secundū opera Christi in omni modestia regamus. Quando autē eadem hæc omnibus hominibus ex corde fauimus, eosq; similiter vni fore cū Deo, in spiritu, in aīa, & in corpore desideramus, & vnicuique ad hoc pro posse auxiliamur, in oratiōibus, v̄bis & operibus nostris, tūc sane diligimus proximum nostrū sicut nos ipsos.

Qualiter nos cum Deo vnire debeamus, quando pro proximis nostris orare volumus. Cap. XLIII.

Porro, quādo pro proximis nostris orare intendimus, primo nos interius cum Deo vnire debemus in secretis sanctis sanctorū, quæ nullus præter summum sacerdotem ingredi potest, id est, præter spiritū, qui est suprema pars animæ. Et in illa vnione Deo nos ipsos totaliter offerre debemus in hostiam laudis, & in viuum sacrificium igni amoris sui concremandum, ita vt in nobis ipsis penitus annihilemur ab omni illo quod Deus nō est, quatenus sic idem omnipotens Deus absq; impedimento nobis vti possit, quomodo tunc vti potuit cum necdum creati essemus. Tūc nanq; in sua erat potestate facere de nobis, quicquid ipse vellet. Fecit autem nos ad superioris similitudinem, quatenus ipse nobis vti possit in seipso, & nos sua bonitate fruere.

I Hoc